

Ἀκοῦτε ἐκεῖ, μόνον εἷς νοικοκύρης δικηγόρος νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ καθίσματος καὶ νὰ χαιρετίσῃ τοὺς διερχομένους ! Οἱ δὲ λοιποὶ νὰ μὴ κινήθωσιν οὐδόλως ;

Αἱ ! Τί νὰ σὰς εἶπω· ἐὰν ἤμην παρὼν θὰ ἐσχίζα τὰ ρούχά μου. Καὶ ὅμως εἶναι πλέον ἢ πρᾶγμα. Διακόσιοι ἀφεισθέντες ἐπίστρατοι, πολλοὶ Χαλκιδεῖς, ἄρβενές τε θήλεις τε, κατέλαβον τὴν γέφυραν καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐχαιρέτισεν, οὐδεὶς αὐτῶν ἐφώναζεν ἐν ζήτῳ.

Ἀλλὰ μόνον αἱ χῆνες ἐξέφερον τὴν χηνικὴν κραυγὴν τῶν, καὶ εἷς δικηγόρου πῖλος τὴν ἡσυχίαν τῆς ἀτμοσφαίρας ἐτάραξε.

Δύω δ' ἄλλοι ἐκ χαρᾶς ἐπαθόν τι ὅπερ δὲν λέγω.

Ἔχω δίκαιον νὰ κατακρίνω αὐτὸν τὸν ἀναείσθητον λαόν, ὅστις δὲν συγκινεῖται οὔτε πρὸ τοῦ Μπούμπουλη, καὶ πρὸ τοῦ Μπούμπουλη, ὅστις διὰ τῶν τορπιλλίων του συγκινεῖ ἐκάστοτε τὰ βᾶθη τῶν θαλασσῶν ;

Χαλκιδεῖς ἁγῶμονες !

Μπούμπου.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ.

[Ἡ ἀρχὴ τῆς περιγραφῆς ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ 218 ἐριθ. τοῦ Μὴ Χάνεσαι.]

Ἄλλ' ἰδοὺ ῥωμαντικώτατον θέαμα ἐξετυλίχθη ἀμέσως ἐνώπιόν μου, ὑπεκκαῖον ὅλας τὰς ἡδέας ἀναμνήσεις, ἃς μοὶ ἐνέπνευσεν ὁ γόνος κάλαμος τοῦ Βάλτερ Σκῳτ. Οἱ Σκῳτοὶ φρουροί. Ἐνόμισα ὅτι οἱ γενναῖοι πρόμαχοι τῆς ἀτυχοῦς Μαρίας Στιουάρτης, ἡ τὰ στρατιωτικὰ τέκνα τοῦ τελευταίου τῶν ἱπποτῶν Καρόλου τοῦ Α'. εἶχον ἀναστῇ καὶ παρήλυνον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ῥωμαντικὸν ὕψος, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν, ὑπὸ τὰ αὐτὰ Μεσαιωνικὰ ποικίλματα. Ὑψηλὰ

τέκνα τῆς χώρας τῶν clan, ἀφελεῖς καὶ ἀρυτίδωτοι μορφᾶς τῶν Σκωτικῶν ὄρεων, πορφυρᾶν φέροντα στολὴν, ἀρμολομένην κομψῶς ἐπὶ τῆς σφύρας, καὶ ὑπ' αὐτὴν διαπλουμένην, καὶ χυνομένην ἐν κροσσωταῖς πτυχαῖς δακτύλους τινὰς ὑπὲρ τὸ γόνυ, μεταξίνους περικνημίδας, καὶ βραχέα πεποικιλμένα σανδάλια, ὡς σκιαὶ τοῦ παρελθόντος ἐλαφρῶς ἐβαίνον ἐπὶ τῆς ἄμμου τοῦ ἐπασφάλτου ἐδάφους τῆς ὁδοῦ, διαχύνοντα πανταχοῦ τὴν συγκίνησιν, ἣν ὠρίσθη νὰ παρέχῃ ἡ μνήμη φανταστικοῦ παρελθόντος. Τὸ περίεργον σῶμα ἐχώρει ὑπὸ τὸν γλυκὺν καὶ ἡδυπαθεῖ ἦχον τοῦ ἐγγχωρίου ἀσκαύλου, ἐν ᾧ τὸ τύμπανον τῆς παραδόξου τῶν μουσικῆς μοὶ ἀνεμίμνησκε τοῦ τῶν ἐλληνικῶν πανηγύρεων ἥχους.

*

**

Πλὴν παταγώδη χειροκροτήματα καὶ λυσσώδεις ἐπευφημαὶ διέκοψαν τὸ νῆμα τῶν ῥωμαντικῶν ἰδεῶν μου. Τὸ πᾶν ἤδη ἐκινεῖτο, ἐσειετο, προύχωρει, ὑπεχώρει, ἐδόξα, ἐθορύβει, ἐζητοκραύγαζεν. Παρήλυνεν ἡ σημαία τῶν 13 ἀστέρων. Ὅποια παράδοξος ἀντίθεσις ! Ἡ Συμβολικὴ ἐκείνη μέταξα, ἥτις, ὅταν κατὰ πρῶτον ὑψώθη εἰς τὰ πεδία τοῦ Βορείου Νέου Κόσμου, ἐπήνεγκε τὸ μῖσος καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν τέκνων τῆς Ἀλβιάνος, ἥδη, μετὰ ἐκατοστὺν τινα ἐτῶν, προὔκαλει τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν. Συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς 4ης φάλαγγος τῶν Βασιλικῶν καραβιοφόρων, καὶ προασπιζόμενον ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς [τοῦ Λονδίνου] Ἐθνοφυλακῆς, τὸ Ἀμερικανικὸν λάβαρον προήγετο, ἐν ᾧ ἡ ἡμικατοστὺς τῶν ἐν τῇ ὅλῃ πομπῇ διεσπαρμένων μουσικῶν σωμάτων ἤχει ἐνθουσιωδῶς τὸν ὕμνον τῆς μεγάλης Ὀμοσπονδίας : «Ἡ ἀστέροσσσα σημαία.» The star spangled Banner. Εἶχε κατὰ τὴν ἀνέκφραστον ἡ ἰδανικὴ ἐκείνη περίπτωσις τῶν δύο εὐγενῶν ἁδελφῶν, ἃς χωρίζουν οἱ ὠκεανοὶ, καὶ συνενοῖ τὸ αἶμα. Καὶ ὅλη ἡ εἰλικρινὴς αὕτη ὑποδοχὴ εἶχεν ἔννοιαν, καὶ ὅλα.

μένον, παρατάσσονται ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ὅμοιοι, τετορευμένοι, εὐτακτοί, ἀρμονικοί, ἄπλοϊ, ὠραῖοι, Ἑλληνικοί, ὡς αἱ στήλαι τοῦ Παρθενῶνος.

Ἡ ἄλλη, ἡ ταράττουσα τὰς αἰσθήσεις, μοῦ ἀναπολεῖ ἐν κεφάλαιον Φραγκικοῦ μυθιστορήματος, καταλήγον διὰ τῶν τοσοῦτον ἀναιδῶς, τόσον κακούργως εὐγλώττων ἐκείνων ἀποσιωπητικῶν

*

Ἰδοὺ ἐν σύπλεγμα, μαρμάρινον· εἶδον τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ ἐν Νεαπόλει. Ἐπὶ Ῥωμαϊκοῦ σταυροῦ, ἔχοντος τὰς συναπτομένης γωνίας καθέτως μὲν ὀξείας, ὀριζοντίως δὲ ἀμβλείας, βιαίως, ἀγρίως προσδεδεμένοι κρέμαται ἀνὴρ πολεμιστής· τὸ σῶμά του φέρει τὰ ἔχνη τραυμάτων ἐπουλωμένων καὶ τὰ σημεῖα πληγῶν· ἡ κεφαλὴ του ἐγκαταλειμμένη, νεκρά, ἀφέθη πίπτουσα ἐπὶ τὸ στῆθος. Πρὸ τοῦ σταυροῦ, ἀνατείνουσα ἀγωνισθῶς τοὺς βραχίονας καὶ περιπτύσσουσα τὴν νεκρὰν τοῦ ἐσταυρωμένου κεφαλὴν, ὀρθοῦται ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν κόρη ἐννῆος, πενιχρὰ καὶ σπαρτακτικῶς ὠραία, ὡς ἡ λύπη.

Τί ἐκφράζει ἡ ὄψις αὐτῆς . . . τὸ σύμπλεγμα ἀποκαλύπτει τί πρέπει νὰ ἐκφράζῃ, καὶ τοῦτο ἴσως ὁ καλλιτέχνης ἡδυνήθη ν' ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς ἐκείνης, ἐγὼ δὲν τὸ περιγράφω, διότι δι' ἐμὲ εἶναι ἀπερίγραφτον, ἀνεκφραστον.

Ἀγωνία ἡ κόρη, ὀρθοὶ μέχρι τελευταίας ἐντάσεως τὸ

ἶσχνόν της σῶμα, προτείνει τὸν τράχηλον καὶ ἐπὶ τὰ ἡμιάνοικτα χεῖλη ἡ ψυχὴ αὐτῆς ὅλη, ὅλη ἡ ζωὴ συγκεντροῦνται εἰς ἓνα πόθον : νὰ φιλήσῃ τὰ νεκρὰ χεῖλη τοῦ πατρὸς της.

*

Ἐπὶ τὸν σταυρὸν ὑπάρχει ἐπιγραφὴ «Cum Spartaco pugnavit.»

*

Ἐπολέμησε, ἡγωνίσθη μετὰ τοῦ Σπαρτάκου. Τίς ὑπῆρξεν ; Αὐτὸς δὲν ἔχει ὄνομα. Μετὰ τὴν ἥτταν, τὴν πανωλεθρίαν καταφέρουσα, ἡ Ῥώμη ἀνέλαβεν αὐτὸν ἡμιθανῆ ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὸν ἐσταύρωσε καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ του ἐχάραξε τὴν ἱστορίαν ὅλην τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου του εἰς τρεῖς λέξεις. α' ἡγωνίσθη μετὰ τοῦ Σπαρτάκου. Δὲν ἀρκεῖ ;

Βραδύτερον, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς τρομοκρατίας, ἐπὶ τοὺς σωροὺς τῶν ἀνευ κεφαλῆς πτωμάτων, οἱ ἀπόγονοι, ἴσως, τοῦ καιροῦ ἐκείνου, θὰ ἐπιγράφωσι τὴν ἱστορίαν αὐτῶν συντομώτερον ἔτι : δύο λέξεις «Ἵπῆρξαν ἀριστοκράται.»

*

Νομίζει τις ὅτι τὰ νεκρὰ, λίθινα ἐκεῖνα χεῖλη τοῦ ἐσταυρωμένου ὁπαδοῦ τοῦ Σπαρτάκου, ὡς τελευταῖον στενηγμόν ἐξέπεμψαν αἰς ἄλλοτε. Αὐτὸς εἶναι ὁ τελευταῖος λόγος πάσης ἐπαναστάσεως πνιγομένης εἰς τὸ αἶμα.

αὶ τάξεις τῆς Λονδινεῦς κοινωνίας, ἄνευ διακρίσεως βαθμίδος, ἡτένιζον μετὰ φιλοστόργου βλέμματος, τὸ παρερχόμενον σύμβολον αὐτῶν their Transatlantic brothers.» Καὶ τὸ γενικὸν τοῦτο εὐγενὲς αἰσθημα, ἐπεκύρου τὸ φυσιολογικὸν ἀξίωμα «Blood, is thicker, than water» (Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται).

*
**

Μετ' ὀλίγον τὸ πολυτελὲς θέαμα τῶν ὀχουμένων Sheriff καὶ Aldermen, ἐν ταῖς αἰωρουμέναις ἐπὶ τῶν τροχῶν περιέρχουσιν ἀμάξαις των, μετὰ τοὺς χρυσοφράκτους καὶ κονιοπάστους (poudrés) ἀκολουθοῦσιν των, θελκτικῶς φέροντας τὰς ἐξ ἐπικρόκου πορφυροῦ στολάς των, καὶ τὰς λευκὰς μεταξίνους περικνημίδας των, καὶ πάλλοντας τὰς χρυσοκορύφους φάβδους τῶν κυρίων των, ἐξήστραψε πρὸ τοῦ ἐκστατικοῦ πλήθους. Εἶτα ὁ πρῶν Λόρδος παρήλθε φέρων ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐγκεχαραγμένον τὸ ἀκαταμάχητον ἐκεῖνο φυσικὸν αἰσθημα ὅπερ παράγει ἡ θέα τῆς ὑπὸ ἄλλου καταλαμβανομένης ἰδίᾳς δόξης, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν πεπτωκυῖαν μεγαλειότητα, ἤγετο μεγαλοπρεπῶς τὸ περίφημον Gingerbread Coach, εἰς οὗτινος τὰς εὐρέας μαλθακὰς ἑδρας ἡδυνάτωρ ἐβυθίζετο προσδεχόμενος ὁλοκλήρου τῆς θαυμασίας μητροπόλεως τὸ θυμίαμα, ὁ κ. Ἑλλες, ἀφελὲς μέλος τῆς ἀγαθῆς συντεχνίας τῶν ἐμποροῤῥαπτῶν, καὶ Λόρδος Δήμαρχος τοῦ Λονδίνου.

*
**

Τὸ «Gingerbread Coach», ἡ πολυτελής ἀμάξα ἥτις ἀπὸ δύο αἰώνων, μόνον κατὰ τὴν ἐννάτην Νοεμβρίου βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἥς τὰ ἐδώλια ἐτίμησαν ἡ ἐτιμήθησαν ὑπὸ διακοσιῶν περίπου ἰησιῶν Λόρδων, συγκεντρώνει ἐν ἑαυτῇ τὸν πλοῦτον, τὴν τέχνην, καὶ τὴν ἰδέαν. Ἀπαντα τὰ ἐξωτερικὰ αὐτῆς τμήματα ἀντανακλῶσι τοῦ

χρυσοῦ τὰς ἀκτῖνας, καὶ τὴν ἀδρὰν αὐτῆς χρυσὴν ἐπιφάνειαν διαρρηγνύουσιν ἐνιαχοῦ οἱ θησαυροὶ τῆς καλλιτεχνίας. Ὅπισθεν, καὶ ἐν τοῖς κατωτάτοις τμήμασι τῶν πλευρῶν αὐτῆς ἀριστουργήματα χρωστήρος, ζωγραφικὰ ἔργα τοῦ περιωνύμου James Thorntrill, τοῦ Βρετανικοῦ τοῦτου Ἀπελλοῦ, ὅστις καθωράϊσε τὸν δόμον τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ τὸ Greenwich Hospital, συμμιγνύουσι τὴν αἴγλην τῆς φαντασίας μετὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ χρυσοῦ. Καὶ ὁ ἐκτεταμένος καὶ βαρύτιμος οὗτος Δημαρχικὸς δῖφος, συρόμενος ὑπὸ ἐξ μεγαλοπρεπῶν ἵππων, καὶ ὀδηγούμενος, καὶ περικυκλούμενος ἀπὸ τοῦς Δημαρχικοῦς θεράποντας, ἐφίππους καὶ πεζοῦς, καὶ μεστοὺς πορφύρας, ἐπικρόκου, χρυσοῦ, καὶ μετάξης, παρήλαυνε βραδέως ὅπως δίδῃ καιρὸν εἰς τὸ ἐξαλλοῦν πλήθος νὰ θαυμάζῃ τὴν πολυτέλειαν τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς καὶ νὰ ἐπυφνημῇ ζωηρῶς τὸν ξενοδόχον τοῦ Guildhall, οὗτινος αἱ Βρετανικαὶ παραγυυοὶδεῖς ἡλεκτριζόμεναι ὑπὸ τῆς δόξης, ἡκολούθουν κανονικῶς τὰς κυμάνσεις τῆς χειρὸς καὶ τοῦ πῆλιν του.

Ἡ Συνοδία παρήλθε μετὰ τοῦ 11ου τῶν Οὐσσάρων, ὅπερ ἀπετέλει τὴν τελευταίαν τάξιν, καὶ διελθοῦσα διὰ τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τὸ Ἄστυ, ἡκολούθησε τὰς καμπὰς τοῦ Strand, ἐχώρησε παρὰ τὸν μεγαλοπρεπέστατον Σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν Charing-Cross, παρήλασε τὸ Trafalgar Square, τὴν μόνον ἀξιόλογον πλατεῖαν τοῦ Λονδίνου, καὶ ἀντιμετώπισε τὸν ἐκεῖ πλησίον ἱδρυμένον ἀνδριάντα τοῦ εὐσταθοῦς μάρτυρος τοῦ «Whitehall». Μετ' ὀλίγα βήματα εἰσέφρευσεν εἰς τὸ Whitehall, προσεπέλασε τοὺς γηραιούς τοίχους τῶν ὁμωνύμων ἀνακτόρων, καὶ ἐπάτησε τὸ ἱερὸν ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεσεν ἡ εὐγενὴς κεφαλὴ τοῦ μνησθέντος ἱπποτικοῦ μάρτυρος, καὶ ὑπὲρ τὸ ὁποῖον ἀντήχησεν ἡ τελευταία ἐκείνη μυστηριώδης λέξις του, ἥτις ἀποτελεῖ ἐν ἐκ τῶν ὀλίγων αἰνιγμάτων τῆς ἱστορίας «Remember» (Ἐνθυμοῦ). Ὅταν ἐν τῇ πανηγυρικῇ ἐκείνῃ ἀκολουθίᾳ ἡτένισα τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅλαι αἱ Μεσαιωνικαὶ ἀναμνήσεις μου ἐξηγέρθησαν, ἀκουστικῶς

Ἀπέμεινεν ἡ θυγάτηρ τοῦ τιμωρηθέντος δούλου· τὸ τέκνον του, ἡ νέα γενεὰ τῶν δούλων· —Τάλαινα κόρη, τάλαινα δούλη! ἡ Ῥώμη σοὶ ἀπαγορεύει νὰ φιλήσῃς τοῦ νεκροῦ πατρός σου τὰ χεῖλη· καὶ σὺ τολμᾷς νὰ παραβῇς τὸν νόμον τῆς Ῥώμης καὶ πρὸς τὸ φίλημα αὐτὸ κινδυνεύεις ν' ἀνταλλάξῃς τὴν ζωὴν σου!

*

Λάθρα, ἐν τῇ νυκτὶ, ὡς τυμωρόρχος πτήσσοῦσα, ἡδυνήθη νὰ ἐκφύγῃς τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων· μεταξὺ χιλίων ἡ καρδιά σου, τέκνου καρδιά, σὲ ὠδήγησε πρὸς τὸν σταυρὸν ἅφ' οὗ κρέμαται ὁ πατήρ σου, ὁ πατήρ σου νεκρός· καὶ τείνεις τοὺς βραχίονας, καὶ ὀρθοῖς τὸ ἀσθενὲς σῶμα καὶ ὑψαῖς τὴν κεφαλὴν, προτείνεις τὰ χεῖλη νὰ τὸν φιλήσῃς, καὶ δὲν φθάνεις... ἂν φωραθῇς; Ὡ! ἡ ζωὴ!... εὐτυχὴς ὅστις εἰσέτι δὲν ἡθάρνησεν ὅτι εἰς τὸ τελευταῖον ἐπὶ τὰ χεῖλη τοῦ πατρός φίλημα ἡ ψυχὴ τοῦ τέκνου θέλει, ἀγωνίζεται, ποθεῖ νὰ φύγῃ καὶ μετ' αὐτὸ ἡ ζωὴ εἶναι πόνος.

*

Ὡ δαδίσκη τῶν παρὰ τὸν Βόσπορον περυγιζόντων ὄνειρων μου! μετὰ προδίδεις· διότι ἀπεκαλύφθης ἐν τοιαύτῃ ἀναβολῇ, ἢ μᾶλλον ἐν τοσαύτῃ γυμνότητι εἰς τὸν ζωγράφον τῆς ὑδρογραφίας αὐτῆς· εἶσαι σύ· σὲ ἀναγνωρίζω...
... ..

Σ. Κ. Τὰ ἀποσιωπητικὰ ἀντικαθιστῶσιν ἐνταῦθα φαντασιώδη μονόλογον ἢ κατὰ τὴν μουσικὴν ἔκφρασιν romanza, ἐν τῇ ὁποίᾳ τοῦ Βοσπόρου τὸ κύμα λάμπει ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἐνῶ πέραν

... παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἐκεῖ
ἐπὶ τὸν ἀμαυρὸν αἶρα
σκιαγραφεῖται ἡ λευκὴ
σκιάς, καὶ πέραν, παρ' ἐτέρα,
συστάδες δένδρων ἱοφραῖ,
καὶ κάπου στήλη μιναρὲ
ὀψήλοτέρα.

Ἐπειτα, ἐν τῇ σκιάδι, ἀναβρυτήρια, τάπητες, ἄνθη, μύρα, ἀμυδρὸν φῶς, ὁ πασᾶς ῥέγγων μακρὰν, κτλ. κτλ.

*

Μ' ἐνθυμίζετε τὰ ὕψηλὰ βουνὰ καὶ τοὺς μαύρους βράχους τῆς πατρίδος ὑμῶν, ὧ νεαρὲ καὶ σφριγῶσαι χωρικά τοῦ Abruzzo· εἶναι τρεῖς—ἐξ ἐσθρᾶς ἐψημένης γῆς—κατέρχονται διὰ τῆς κατωφερείας λόφου συμπεπλεγμέναι διὰ τῶν βραχιόνων, ἀνατείνουσιν τὰς πλήρεις χάριτος κεφαλὰς καὶ ἄδουσιν:

Troma la si la rá, viva l'amore!

*

ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ πάλῃ καὶ νευρική τις παραχὴ ἦτις με διέτρεξε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὑπῆρξεν ἡ λατρεία τῆς μνήμης τοῦ Καρόλου Α'. Ἀγνοῶ ἂν ἐκεῖνο ὅπερ με κατέχει εἶναι πρόληψις μυθιστορικὴ ἢ οὐ, καὶ γνωρίζω τὴν κατὰ τοὺς τότε καιροὺς κατάστασιν τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ἡ καρδιά μου, ὡς ἡ καρδιά ὅλων τῶν νῦν Ἀγγλων, θὰ πάλῃ πάντοτε ἐκ συγκινήσεως εἰς πᾶσαν ἀνάμνησιν τῆς γενεᾶς τῶν Στούαρτ, ὧν ἡ τελευταία πνοή, ἐσήμανε τὸ τέρμα τῶν ῥωμαντικῶν χρόνων τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας. Ἀλλὰς τε εἶναι τόσῳ σεβαστὴ καὶ συμπαθὴς ἡ δυστυχία!

* *

Διήλθομεν τὸ Parliament Strat καὶ τὸ ἐξαίσιον θέαμα τῶν ἀνακτόρων Οὐεστμίνστερ, ἢ οἶκον τοῦ Ἀνακτοβουλίου παρέστη ἐνώπιον ἡμῶν. Ἡ κολοσσαία ἐκείνη οἰκοδομὴ ἦν τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν ἀσπάζονται τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ταμίσεως, καὶ ἡς οἱ εὐρεῖς τοῖχοι λεπτῶς καὶ κομψῶς λελαξευμένοι, λαμβάνουσιν ἀνωθεν τὸ σχῆμα ἀμαυρῶν καὶ μεγάλων αὐλαίων, ἐκ τριχάπτων, ὑψοῦτο μεγαλοπρεπῶς οἶονεῖ ἐναεβρυομένη διὰ τὰ χίλια δώματα ἅτινα περικλείει καὶ διὰ τὰ 4,000,000 λιρῶν πρὸς ἂ ἀντιστοιχεῖ. Οἱ θαυμάσιοι πύργοι τῆς ἐδύθιζον τὰς κορυφὰς τῶν ἐντὸς τῆς λεπτῆς ὀμίχλης ἦτις ἐπεπόλαζε καὶ εἰς ἀπόστασιν 400 ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, οἶονεῖ ὑπερήφανοι, διότι ἐν τῷ κόσμῳ οὐδεὶς τετράγωνος πύργος ὑπερέχει αὐτῶν κατὰ τὸ ὕψος. Καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ κώδωνες τοῦ μεγάλου ὥρολογίου τοῦ μεγάρου, ἤχουν τὸν χρόνον τόσῳ μελωδικῶς, καὶ τόσῳ ῥυθμικῶς, ὥστε πᾶς τις ἐνόμιζεν ὅτι ἀόρατα χαλκόφωνα ὄντα ἀνέτεινον, παράδιδον ἠρησκευτικὸν ὕμνον.

* *

Ὁ Δόρδος Δήμαρχος μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, εἰσῆλθεν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ ταῦτα ἀνάκτορα καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν

Αἴθουσαν τῆς Βασιλικῆς Δικαιοσύνης (Court of Queen's Bench). Ἐκεῖ περιεμένετο ὑπὸ τοῦ Δόρδου Ἀρχιδικαστοῦ, καὶ δύο ἐτέρων δικαστῶν περιβεβλημένων πορφύραν, καὶ φερόντων τὰς μεγάλας ἐπισήμους φειάκας τῶν. Τότε πρὸ τῆς πομπῶδους ἐκείνης Τριάδος, ἀνεγνώσθη ὁ ὄρκος τῆς ὑπηρεσίας, ἐπαναληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημάρχου. Καὶ ἡ ἐν τῷ Westminster τελετὴ ἔληξε, διὰ τῆς προσκλήσεως τῶν παρρησιαστικῶν ἐπισήμων προσώπων εἰς τὸ συμπόσιον τῆς ἐσπέρας.

* *

Ἡ μεγαλοπρεπὴς πομπὴ ἐχώρει πάλιν πρὸς τὸ Guildhall διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἐνισχυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ξένων Ἑθνικοτήτων, καὶ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων προσώπων τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας. Ἐκεῖ διεκρίνετο ἤδη ἡ ἰλαρὰ καὶ πατρικὴ μορφή τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν φιλελευθέρων, πρὸ τῆς διαδόσεως τοῦ ὁποῦ αἶσαν τὸ πλῆθος, ἀνευ διακρίσεως τάξεως ἢ φρονήματος διέχεε, διὰ κραυγῶν ζωηρῶν, τὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ τὴν λατρείαν του. Παρὰ τὸν Γλάδ-στωνά ἡ ἀρρενωπὴ, σοβαρὰ, ὑψηλὴ, μεγαλοπρεπὴς, τολμηρὰ ὄψις τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Ἰρλανδίας διεγράφετο. Εἶχε κατὰ τὴν τὸ θεῖον ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, πρὸ τοῦ ὁποῦ, ἀπὸ τινος χρόνου, θραύονται αἱ ἄγρια ἐξεγέρσεις τῶν ἐγκληματικῶν τέκνων τῆς ἀθλίας χώρας ἧς προέσταται. Ἐπέταττε τὸν γενικὸν θαυμασμόν ὁ λειτουργὸς ἐκεῖνος τοῦ Κράτους, ὅστις ἐκλείσει τὴν μεγάλην καρδίαν του πρὸ τῶν ῥευμάτων τοῦ ἐνστίκτου, καὶ ἔταξεν ἐαυτὸν ὡς σκοπὸν πρὸ τῶν ἐπικινδύνων βελῶν μυριάδων παραφρόνων, διὰ τὸν ὁποῖον πᾶσα κίνησις τοῦ λεπτοδείκτου δύναται νὰ ᾖ καὶ ὁ χρόνος τοῦ θανάτου, καὶ οὕτως τὰ προτασσόμενα ἀγερώχως στέρνα ἦσαν ἐνσάρκοι βράχοι καθ' ὧν ἐθραύσθησαν καὶ θραύονται τὰ κύματα τῆς προδοσίας, τοῦ ἐγκλήματος, τῆς ἀνατροπῆς. Καὶ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀγγλοῦ τούτου Μαινίου.

Ἐγνώρισά τὸν καλλιτέχνην τὸν ποιήσαντα τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ, γνωστὸν εἰς πάντα φιλόκαλον ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Chieti τοῦ Abbruzzo, πατρίδι του. Ὀνομάζεται Barbélla νεανίας, εἰκοσιπενταετής· μορφή συμπαθεστάτη· εὐθυμος, χαρίεις, δεινὸς τὸ ἰδεῖν, καταβρότης μακαρονίων.

* *

Ἀπὸλλων τοῦ Belyedere, ἀλαδαστρινός.

* *

Ὁ Ναζαρηνὸς ἐκ μαρμάρου· τὸ ὀλιγόπτυχον μέχρι ποδῶν ἱμάτιον ἐπιδεικνύει ὑψηλότερον τῆς ἀναλογίας τὸ σῶμα του· προτείνει τὸν δεξιὸν βραχίονα, εἰς σχῆμα ἥρεμον· ἡ ὄψις του μαρτυρεῖ τὸν Ἑβραῖον· ἡ κόμη του κατέρχεται μακρὰ ἐπὶ τοὺς ὤμους, διαιρουμένη κατὰ μέσον μέτωπον· ἡ κεφαλὴ κλίνει ὀλίγον τι· ἡ ῥίς εὐθεῖα, ἀλλὰ προέχουσα τοῦ μετώπου, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, αἱ παρειαὶ ἰσχναὶ μᾶλλον, τὸ βραχὺ γένειον προέχον τοῦ πώγωνος· ἐπὶ τὴν μορφήν πᾶσαν ἀποτυποῦται ἐκφρασίς τις ὑπεράνθρωπος ἡρέμου, ἡπίου μεγαλείου καὶ γλυκύτητος. Τὰ λεπτὰ χεῖλη εἰσι διηνογιμένα· ὁμιλεῖ πρὸς τὰ πλῆθη.

Εἰς ὅσους Χριστοὺς μέχρι τοῦ νῦν εἶδον ἐν τε τοῖς ναοῖς καὶ ἀλλαχοῦ, φρονῶ ὅτι διέκρινα τὴν προσπάθειαν τοῦ καλλιτέχνου νὰ παραστήσῃ τὸν Θεάνθρωπον· ἐν τούτῳ διαβλέπω τὸν ἄνθρωπον-Θεόν.

Ὁμιλεῖ πρὸς τὰ πλῆθη. Τὸ βλέμμα μου ἀναζητεῖ τὸν Σπάρτακον· οὗτος τὸ ἐγχειρίδιον· ὁ Ναζαρηνὸς τὸν λόγον· διαφορὰ ὅπλου· ἀλλ' ὁ Σπάρτακος πηγήσει ἵνα πλήξῃ ἀσφαλέστερον· ὁ Ναζαρηνὸς ἀνέρχεται ἐπὶ ὑψώματος καὶ ὁμιλεῖ εἰς τὰ πλῆθη· καὶ τὸ ὅπλον του εἶναι δεινότερον, διότι εἶναι ἀφθαρτον καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ἐν τῷ δικαίῳ μαχόμενος νικᾷ. Ἀλλ' ὁ Σπάρτακος εἶναι ἡ ἐπανάστασις ἐν τῇ σήμερον· πλῆττει· καὶ ἡ πίπτει ἡ καταρρίπτει· οὐδὲν πλεόν· ὁ Ναζαρηνὸς εἶναι ὁ νόμος τῆς αὔριον· διὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σήμερον καταρρίπτει, τείνει μᾶλλον ἵνα οἰκοδομήσῃ διὰ τὴν αὔριον· ὁ πρῶτος εἶναι ἡ ἥττων δύναμις κατὰ τῆς μέλλουσας· ὁ δευτέρος εἶναι ἡ δύναμις ἡ ἀπόλυτος· ἡ ἰδέα· ὁ ἄνθρωπος-Θεός.

* *

Οἱ κρατοῦντες, οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς, ἄσπλοι καὶ συντετριμμένοι πρὸ αὐτοῦ, ἵνα σωθῶσιν, ἐκλιναν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν προσκήρυξαν Θεόν· καὶ εἶπον εἰς τὰ πλῆθη· «Μὴ ἐτάξτε αὐτὸν εἶναι Θεός· ἡμεῖς μόνοι οἶδαμεν ἐξηγήσαι τὸν λόγον αὐτοῦ» καὶ παραμορφοῦντες τὴν διδασκαλίαν του ἐπέβαλον αὐτὴν ὡς πλίστιν ἀποκρύπτοντες τὴν ἀλήθειαν. Πρὸ τοῦ ἀκαταλήπτου Θεοῦ-ἀνθρώπου, οἱ λαοὶ ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἐκλιναν τὴν κεφαλὴν ταπεινοὶ καὶ δοῦλοι· ἀλλὰ σήμερον πρὸ τοῦ ἀνθρώπου-Θεοῦ αἱ κεφαλαὶ ὀρθοῦνται ἐν ὑψηλοφροσύνῃ.

Κουρτίου ἀπαξάπαντες, λαός, στρατός, Ἀστυνομία, ἀντιπρόσωποι Λόρδοι, διπλωμάται, ὑπουργοί, Δούκες καὶ πρίγκηπες συνέκρουσαν παταγωδῶς τὰς παλάμας, ὕψωσαν τιμητικῶς τοὺς πέλους, ἐκίνησαν τὰ ρινόμακτρα καὶ διερράγησαν εἰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας. Δὲν ἤδυνήθη νὰ καταστείλω τὴν συγκίνησιν, καὶ ὁ θαυμασίου ἀναστήματος πῖλός μου ἐπληξε πολλὰκις τὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου ἄερα, πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος Φόρστερ.

Διस्ताυρώσαμεν τὸ Cheapside, τὴν μεγαλοπρεπέστεραν καὶ πολυτελεστέραν ὁδὸν τοῦ Ἀσσεως, καὶ μετ' ὀλίγον παύσθη ἐνώπιόν μας ἡ σοβαρὰ θέα τοῦ Guildhall, ἔνθα ἔμελλε νὰ δοθῇ τὸ συμπόσιον. Τὸ σημεῖον τοῦτο ἦτο τὸ τέμα τῆς ἐπισήμου πορείας, καὶ τῶν ἀπολαύσεων τοῦ λαοῦ, ἥδη δὲ ἅπαντα τὰ διακεκριμένα μέλη τῆς συνοδείας ἠκόνιζον τὰς γλώσσας των διὰ τὰς παραθαλάσσους ἀγορεύσεις αἵτινες ἔμελλον ν' ἀναλύσωσιν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου τὰς τύχας, καὶ τοὺς ὁδόντας των διὰ τὰ ἀθλητικὰ παραθέματα τοῦ Λόρδου Δημάρχου. Ἰσως τὸ τελευταῖον τοῦτο φανῇ λίαν χυδαία ὑπόθεσις, προκειμένου περὶ τῶν μεγαλειτέρων πολιτικῶν τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύπτωμεν πρὸς στιγμὴν καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς φυσιολογίας, ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ αὐτῶν τῶν êtres engloutissants αἵτινα καλοῦνται Ἀγγλοὶ. Τὰ ὄντα ταῦτα δεικνύουσι παράδοξον σεβασμὸν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Στομάχου, καὶ δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐνταῦθα πλείστους χασμαμένους πρὸ τῆς ἡδυπαθεστέρας Μις, καὶ συστρέφοντες τὰ χεῖλη μετὰ τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο ὕφος δι' οὗ ἐκφράζουσι τὴν ἀκηδῖαν των, πρὸ τῶν εἰσερχομένων ἢ ἐξερχομένων ἑκατομμυρίων των, ἀλλ' ἐνθουσιαζομένους, ἐξαγριζομένους, καὶ ἀγωνιῶντας πρὸ τῆς θέας τῆς οὐλοῦ τοῦ Μπην-φστέκ. Καὶ δὲν

εἶναι καθόλου παράδοξον, ἐὰν ἐγώ, ὅστις πρὸ μικροῦ, ἐν τῷ πανηγυρικῷ τοῦ Διοικητοῦ τῆς ἱρλανδίας, ἐκινδύνευσαν νὰ πλησιάσω τὴν ζωρότητα τῶν ὕμνων τῆς ἀ' Ἑφημερίδος, πρὸς τὸν Σεβαστὸν δεῦτερον Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶναι παράδοξον, λέγω, ἐὰν μετ' οὐ πολὺ σὰς ἀναγγείλω, ὅτι ἡ αὐτοῦ Πανεντιμότης ὁ κ. Φόρστερ ἐγένετο Φενιάν χάριν προσκλητικῆς πτέρυγος ἡδυπαθοῦς φασιανοῦ.

Πλὴν ἐνταῦθα, Stop ἐπὶ τέλους. . . Ὁ κώδων τοῦ γεύματος, ἐννοῶν κάλλιον ἐμοῦ τὴν πολυτιμότητα τῶν σημάτων τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», καὶ σεβόμενος πλείστον τὴν ὑπομονὴν τῶν καλῶν ἀναγνωστῶν τοῦ καλλίστου φύλλου τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβάλλει τέμα ἀπότομον εἰς τὴν περιγραφὴν μου. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ μεταδώσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» τὰ τοῦ Δημαρχικοῦ συμποσίου, ἀλλὰ φοβούμενος μήπως ἀφιερούμενος εἰς αὐτὸ στερηθῶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ἀναγκάζομαι ν' ἀφήσω ἀνεκπλήρωτον τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν μου. Καὶ λοιπὸν, εὐγνώμων εἰς τοὺς λαβόντας τὴν καλωσύνην ν' ἀναγνώσῃ τὴν παρούσαν μου, συγχωρῶ τοὺς ἀποφυγόντας τοιοῦτον κόπον, καὶ ὑπόσχομαι ὅτι ἐν τῇ προσεχεῖ θὰ προσπαθῶ νὰ δειχθῶ πλέον Δικωνικός, καὶ ἥττον λεπτολόγος.

Timeson.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τὸ σημερινὸν **Μὴ Χάνεσαι** ἐπαθεν ἐκ πλημμύρας· ἡ ὁρμὴ τῶν ὑδάτων παρέσυρε πολλὰ φρού-φρού, ὁλοκλήρους οἰκίας, ἄρθρα, δένδρα, ἀπαντήσεις, ἐργαστήρια καὶ ποιή-

*

Χαῖρε, ὦ Ναζαρενέ! . . Καὶ ὅμως, προσεκτικώτερον ἐτάζων τὴν μορφήν σου ἀνακαλύπτω ὅτι τοῦ ποιήσαντος αὐτὴν Ἰταλοῦ καλλιτέχνου, οὐχὶ μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα ἐβαπτίσθη χριστιανόν· εἶσαι ἀκόμη ὁ Χριστός· καὶ ἐπὶ τῆς ὀψέως σου ἀποτυπῶνται ὁ ὠχρὸς αἰσθηματισμὸς δεκαεννέα αἰώνων. Ὡς Ἀπολλὼν! — ἀλαβάστρινον ἀποτυπωμα τοῦ Βελθεδερείου — με μαγεύει, ἐνθεον με ποιεῖ τὸ ἑλληνικόν σου κάλλος!

Εἶσαι καὶ σὺ Θεός, λανθάνων πολλαπλῶς ἐν ἀνθρώποις· εἶσαι ἡ ῥώμη, ἡ ὑγεία, τὸ κάλλος. Εἶναι θεία ἡ βοστρυχώδης ἀναδεδεμένη σου κόμη· τὸ εὐρὺ μέτωπον, ἡ καθέτω· ἀπὸ τούτου κατερχομένη ρίς, τὸ στρογγύλον πρόσωπον, τὰ εὐσαρκὰ χεῖλη, βωμός φιλημάτων, αἱ λείαι παρειαὶ καὶ ὁ πώγων, ἀποτελοῦσι τῆς νεότητος τὴν θείαν ὄψιν· ἐπὶ τὸν εὐρωστον στρογγύλον λαιμὸν ὑπερήφανος λάμπει ἡ κεφαλὴ σου· εἶναι εὐρὺ τὸ στήθος σου, γλαφυρὰ τὰ στέρνα, μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ὁμοίους ἔσχετε τοὺς βραχίονας καὶ τὰς χεῖρας· ἀλλὰ οἱ σοὶ κατὰ τὰ νεῦρα ἀνδρικῶς ἐπερρώσθησαν, ἀποβαλόντες τὴν στρογγύλην εὐσαρκίαν· στρογγύλοι οἱ μηροὶ σου πρὸς τὰ γόνατα στενεύμενοι κατέρχονται, εὐτονοὶ καὶ στρογγύλοι αἱ κνήμαι, λεπτότεραι περὶ τὰ σφυρὰ τῶν τῆς Ἀφροδίτης, ἐνοῦνται μετὰ τῶν λεπτοτέρων ἐπίσης ποδῶν.

Ἐκεῖνος, ὁ Θεός-πνεῦμα· σὺ ὁ Θεός-σῶμα· ἀμφοτέροι μοῦ ὁ ἄνθρωπος.

*

Ἐξ ἐφημένης φαιᾶς γῆς μικρὸν ἐκεῖ ἀγαλμάτιον μοῦ προσελκύει τὰ βλέμματα· εἶναι νεανίας ἢ μᾶλλον ἔφηβος ἐπὶ σκίμπος καθήμενος, τὴν μίαν τῶν κνημῶν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν μηρῶν ἐρεῖδων, τὴν κεφαλὴν, κατὰ τὴν παρεῖαν, ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης τῶν χειρῶν ἔχεται βιβλίου ἠνεωγμένου· ἀξιοπαρατήρητος ἡ κόμη του· εἶναι οὐλὴ καὶ ὁ ὄγκος αὐτῆς μόνως τριπλάσιος τοῦ κρανίου· ὁ νεανίας σύνοφρος εἶναι βεδυθισμένος εἰς συλλογισμούς· φέρεται τὴν ἐνδυμασίαν ἀκολουθῶν — page — τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος· δυσανάγνωστος ἐπιγραφὴ εὐδοκεῖ νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος· «Shakespeare giovinotto» Ἀ! δὲν τὸ πιστεύω· εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ὁ Σαίξπηρ ἐν ἀναβολῇ πολὺ πολὺ διαφόρῳ θὰ ἐδοθήθαι τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐκδορὰν αἰγῶν.

+

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἐν στολῇ κυνηγοῦ· ἀγαλμάτιον ὁρεῖχάκτινον· συμπαθεστάτη ἢ οὐχὶ εὐήθης μορφή τοῦ Re galantuomo.

Μοναδικὸν τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ δι' ἑνα βασιλεῖα galantuomo εἶναι ἀμετάφραστον, διὰ μιᾶς λέξεως σημαίνει ἄνθρωπον